

Idé, at de kunne forsvare Sjælland mod Landgang fra Rusland, Tyskland, England, Frankrig eller hvilke Magter, der nu ville gøre det. Jeg maa tilstaa, at jeg er saa pessimistisk, at jeg ikke tror, det lykkes, og jeg tror det navnlig ikke, naar man laver sit Fodfolk paa den Maade, hvorpaa man her vil lave det. Det ærede 12te kongevalgte Medlem erkender, at paa Sjælland til Forsvar for denne enorme Fæstning, Fæstningen Kjøbenhavn, kunde man ikke stille 30.000 Mand paa Venene, endstønt den forlanger 40—50.000 Mand for at kunne forsvares, men tror dog, at vi kunne møde en Landgang ved Korsør eller andetsteds og tage Kampen op. Men jeg skal ikke forbyde mig i det, man kan have forskellige Meninger derom. Jeg skal aldrig et eneste Øjeblik drage de Herrers Fædrelandskerlighed i Tvivl og tro, at de ledes af deres personlige militære Stilling, fordi de have disse Ansættelser; men jeg haaber paa den anden Side, at vi andre, som mene, at en saadan Illusion og Tanke kan blive og rimeligvis vil blive Landets Ulykke, ogsaa have Lov til at sige: naar vi modsætte os hele den Udvikling, de Herrer ere inde paa her i Landet, saa ere vi lige saa fulde af Fædrelandskerlighed som de Herrer.

Nu siger det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffensen): ja, men der er dog en Ting, vi maa erkende; vi have dog formodentlig Dvne i Hovedet og maa erkende, at Fæstningen ligger der, og at vi nu skulle se at drage den størst mulige Nytte ud deraf, og naar der nu saa kommer et Forslag frem, som tilsigter at gøre ud af denne Fæstning, hvad dens Fædre have tænkt sig, skulle vi række Haanden dertil. Ja, skal man bøje sig for Rendsgerninger, selv om det oven i Købet er ulovlige Rendsgerninger, tror jeg rigtignok, at man ikke kan gøre andet i dette Liv end bestandig at frumme Kyggen og staa med Hatten i Haanden. Fæstningen ligger der, siger man. Ja, der har ligget saa mange Fæstninger omkring Kjøbenhavn; endnu i vor Levetid laa der en Fæstning, som nu mere og mere forsvinder. Der er kun enkelte Stumper af den tilbage. Selve det enkelte Individ har jo kun en kort Levetid; men vort Folk vil dog forhaabentlig saa en lang Levetid, og det kan jo saa være, at om 20—30 Aar gaar det med den Fæstning, som nu ligger her, lige som det gik med de gamle Kastelsvolde og de andre Bolde, som vi have set blive revne ned. Nej, det imponeret os ikke. Der er naturligvis blevet opretet mange Benge derpaa, og det er desværre ikke med vor gode Vilje, at de ere blevne ofrede; men

det komme vi vel ogsaa over en Gang. Ganste vist ere vore Finanser nu til en vis Grad ødelagte; nu er man paa Bunden af Kassen; derfor vil man spare. Det komme vi nok over, naar der bliver bedre Tider baade for Vandbruget og Røbstæderne osv. Det forvinde vi nok, og saa saa vi vel Naad til at lade disse Fæstninger ligge som en Forstønnelse i Landstabet og Naad til at gøre noget smukt ud af dem. Men hvad jeg ikke vil være med til, det er det, at vi, efter at Fæstningen er kommen tilveje paa en, om jeg saa maa sige, uregelmæssig Maade, saa skulle slaa fast, at det skal være tilladt; naar man ikke kan saa en Ting igennem ad loblig, ordinær Vej, saa at sætte en Trumf paa og saa den igennem ad uregelmæssig Vej, saa skulle vi bøje os for denne Rendsgerning. Vi skulle give Bevillinger dertil og oven i Købet strække Haanden ud til Forlig. Hvad jeg ikke vil være med til, er, at vi hilde os, vore Børn og Efterkommere i den Illusion, at et lille Land som Danmark, der er stillet paa den Maade i hele det europæiske Samfund, skulle kunne slaa sig op til at forsvare sin Neutralitet og anlægge nogle store Fæstninger, der i Virkeligheden ville udtræve et langt større Mandskab, end vi ere i Stand til at stille op. Hvad jeg ikke vil være med til, er, at vi f. Eks. skulle indlade os paa en Gøntagelse af Dannevirke-Affæren, hvor vi loftede vor Hær over i en aldeles uholdbar Stilling, som vi maatte rykke bort fra en Vinternat — jeg vil ikke sige med Stam og Skændsel; de gjorde vistnok, hvad de kunde, men dog til stor Sorg for hele Nationen, fordi der den Gang var en Sæbeboble, som brast for os. Det ville vi ikke være med til. Vi, som have levet under den 1ste og 2den Slesvigke Krig, skulle dog have gjort nogle Erfaringer i den Tid, og ingen Ting har forbavlet mig mere i mit Liv, end at der, stønt vi havde set 1864, kun skulle gaa 10—15 Aar derefter, inden vore militære igen fik Overhaand og saa at sige pryglede ind i Folket, at vi skulle vinde Kræ paa den Valplads. Det er ikke nogen Stam for en Mand, der gaar paa en Landvej og bliver overfaldet af Tyve, Vanditter eller Vøller, at han ikke slaar igen, til han bliver ødelagt af dem; men derimod er det en Stam for fornuftige Menneſter, at de ikke ville se Sandheden i Dvne og se de Viskaar, hvorunder vort Land lever og indrette hele deres politiske og økonomiske Liv derefter. Nej, vi skulle søge vor Kræ ganske andre Steder, og jeg vil sige, at hvad der skete i 1864, var ikke til Fortiejnelse for vor Kræ, selv om vi fik nok saa mange Prygl den Gang. Stammen laa